

Panspermia

Naisten asiat ovat nykyisin julkisuudessa kovasti pinnalla. Se on toki paikallaan, mutta tässä lie-nee vielä rako, johon voi tökätä muutaman mietteen siirtämisestä. Siemenneste, sperma, on vielä toistaiseksi välttämätön ainesosa ihmisen reproduktiossa.

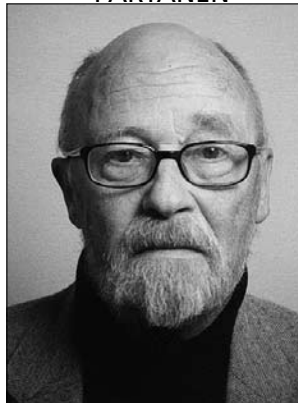
Göran Schildt kertoo muistelmissaan, kuinka hän ja Georg Henrik von Wright Roomassa vuonna 1937 valuttivat kortongin lavuaaris-
sa täyteen vettä ja paiskasivat sen heidän vaatimattomasta vinttihuoneestaan keskelle Via Veneton mondeenia yöelämää. Asfalttiin jäi mahtava märkä läiskä. Pohtiessaan myöhemmin heidän vaikuttimiaan hän arvelee, että kyse oli nuorten miesten tukahdutetusta tarpeesta levittää spermaansa, jättää oma jälkensä maailmaan, hedelmöittää aika niin ajatuksilla kuin biologisilla soluilla: ”Meidän tunnussanamme oli *panspermia*, elämän pidäkkeetön jatkuvuus.”

Nykyinen aika tarjoaa *panspermialle* entistä paremmat edellytykset, evoluutiopsykologia entistä tukevammat perustelut. Ehkäisytكنولوجيا on laajentanut, ei vain naisten, vaan myös miesten mahdollisuuksia seksin alalla. Pätkätoiden ja pätkäliittojen varassa eletävässä elämässä seksi vyöryy päälle pidäkkeettömästi, kaupallista pehmo-pornoa tulvii kaikkialta ja hard corella on Internetissä mahtavat markkinat. Naisten tuntemukset ovat saaneet aiempaa enemmän tilaa, mutta miesten härskeillä jutuilla on edelleen kertojansa ja kuuntelijansa. Roskapostia deletoidessaan ei voi välttyä mainoksilta, jotka tarjoavat pitempiä ja intensiivisempiä orgasmeja, spermantuotannon lisääntymistä 500 prosentilla. Penistä luvataan kasvattaa tuumakaupalla. Tekee tosin mieli kysyä, eikö paksuus ole pituutta parempi parametri?

Mutta ei ole mitään takeita, että asiat pysyvät tällaisina hamaan ikuisuuteen. Sperman tuotannosta voi tulla katoavaa kansanperinnettä. Tiukkapipoisilta fundamentalisteilta saatamme kenties välttyä, mutta bioteknologian kehitys avaa uusia näköaloja.

Ranskalainen kirjailija Michel Houellebecq on romaaneissaan kuvannut seksin kyllästämää län-

PARTANEN

simaista nykykulttuuria, mutta uudessa teoksessaan *La possibilité d'une île* (Mahdollinen saari) hän hahmottelee sille vastakohdan ekstrapolomalla ihmiskunnan tulevaisuutta liki sadan sukupolven päähän. Ajan myötä, globaalien katastrofien jälkeen tulevaisuuden viisaat tajusivat, että ihmiskunta ei ollut aiemmin saanut sosiaalista elämää hallintaansa, konfliktien kärjistyessä tuon tuostakin sodiksi, ja että alkukantaisen elämän vaatimat vaistomekanismit ja reagoititavat olivat tulleet tarpeettomiksi. Tulevaisuuden bio- ja informaatioteknologia teki mahdolliseksi yksilön persoonallisuuden muovaamisen, sen tallentamisen neuroniverkkoon ja siirtämisen uuteen ihmis-kloonisiin. Ihmiset voitiin tuottaa valmiina aikuisina, ilman lapsuutta. Yksilön elämä jatkuu katkeamatta kloonista kloonisiin, rajattomasti. Spermaa ei tarvita.

Mutta millainen hinta tällaisesta kuolematto-
muudesta oli maksettava? Koska sosiaalisuus itsessään tuottaa ristiriitoja ja taistelua, sen osuus ihmisten elämässä on minimoitava. Nämä myö-
häisten aikojen ihmiset elävät harmaata varjoelämää, vanhusten lailla, toisistaan eristettyinä, niuk-
kojen elektronisten yhteyksien varassa. He elävät vailla naurua ja kyyneleitä, sääliä ja julmuutta, vailla taidetta, joka on aina ollut taistelua kuole-
maa vastaan. Sellainen on Houellebecqin mielestä ihmiskunnan vanhuus.

Mieleeni tulee Paavo Haavikon runo vuodelta 1958, ainoa runo, jonka olen osannut ulkoa:

*Orava ilmaan koverrettu,
täällä
varjotkin siittävät tuuleen*